

Jeannine Caland – een leven met muziek.

Jeannine Caland (1980) werd geboren in het Slotervaartziekenhuis, maar groeide de eerste jaren op aan de Prinsengracht, in het historische ‘Locatelli-huis’ – vernoemd naar de beroemde componist. Toen ze vijf was verhuisde het gezin naar het Surinameplein, waar haar moeder nog steeds woont. ‘Een fijne plek met een grote tuin en een buurt vol herkenning.’

Een kritische geest en een vroege liefde voor muziek

Jeannine ging naar de Plato-school, een basisschool met een filosofische inslag. Hoewel er ruimte was voor creativiteit en muziek, ervaarde ze het onderwijs als streng en rigide. ‘We moesten als meisjes verplicht rokken dragen, dat vond ik maar ouderwets. Het was een beetje een paradox: aan de ene kant creatief, aan de andere kant heel traditioneel.’

Na de Plato-school volgde ze het Barlaeus Gymnasium, waar ze zich meer thuis voelde. Ze koos een breed en pittig vakkenpakket, met onder andere natuurkunde, wiskunde B, geschiedenis, Frans, Duits, Engels en Grieks – alleen Latijn liet ze links liggen.

De viool als levenslijn

Jeannine begon al jong met vioolspelen, maar haar echte passie werd pas aangewakkerd toen ze op haar tiende een optreden van de ‘Fancy Fiddlers’ zag in het Concertgebouw. Dat maakte diepe indruk. Via Coosje Wijzenbeek kwam ze terecht bij Julia Veerling, die haar serieus opleidde. Daar begon haar muzikale pad echt vorm te krijgen.

Israël: liefde en herontdekking

Na haar bachelor aan het conservatorium in Amsterdam vertrok ze naar Israël, waar ze vier jaar woonde en studeerde aan de Buchmann-Mehta School of Music in Tel Aviv. Ze koos voor Israël, maar niet vanwege een romantische verhuizing, want haar partner Grisha woonde toen in Noorwegen. Het was vooral de bijzondere lesmethode van Irina Svetlova die haar trok.

In Tel Aviv voelde ze zich verrassend snel thuis. ‘De mensen waren open, warm, gastvrij. Ik werd overal voor feestdagen uitgenodigd.’ De lessen van Irina brachten haar vioolspel naar een nieuw niveau. ‘Ze leerde me hoe ik mijn lichaam goed kon gebruiken, zodat ik blessurevrij kon spelen. Die vier jaar waren de beste tijd van mijn leven.’

Een nieuwe start in Nederland

Terug in Nederland vond Jeannine haar draai opnieuw. Ze woonde eerst bij haar moeder, daarna bij kennissen, en kreeg uiteindelijk haar eigen woning – waarvoor ze zich al sinds haar achttiende had ingeschreven. Het orkestleven bleek minder toegankelijk dan gehoopt: ‘Ik vond audities verschrikkelijk. Ze zijn onpersoonlijk en voelen vaak vernietigend. Voor concerten ben ik nooit zenuwachtig – dat voelt als het vertellen van een verhaal – maar voor audities des te meer.’

Lesgeven, zingen en zelf creëren

Ze vond haar plek elders: bij het Leger des Heils, het Nationaal Kinderkoor en als dirigent. Inmiddels is ze cantor in de Willem de Zwijgerkerk, schrijft ze eigen arrangementen, speelt ze regelmatig in het Promenadeorkest en organiseert ze eigen concerten – soms zelfs solo met uitdagend repertoire. Ook is ze actief binnen het *Willemberaad*, een groep buurtgenoten die samen een bloeiend buurtpodium ontwikkelen in de kerk. ‘Ik organiseer daar bijvoorbeeld open podiumavonden – een fijne manier om mensen en muziek samen te brengen.’

En hoewel ze ooit werd afgewezen voor zang aan het conservatorium, treedt ze nu ook als zangeres op. ‘Zingen en vioolspelen zijn voor mij gelijkwaardig. Allebei geven ze plezier.’ Dit jaar zong ze solo(alt) in de Matthäus Passion – een moment van trots. Een prestatie van formaat.

Bridge: puzzelen met plezier

Sinds enkele jaren is Jeannine actief bridger. Ze volgde cursussen bij Guido Bakker en speelt met haar partner Irene. ‘Ik hou van het analytische, het samenspel, het puzzelen.’

Wat zou ze veranderen aan de club? ‘Het zou leuk zijn als we af en toe de lijnen door elkaar gooien – A-spelers met C-spelers, zodat je van elkaar leert. En misschien een keer viertallen of butler spelen.’

Even helemaal iets anders: de tuin

Naast muziek en bridge brengt Jeannine graag tijd door in haar volkstuin, die ze deelt met haar halfbroer. ‘Als het mooi weer is, ben ik daar graag. Lekker onkruid wieden, groente verbouwen – even met mijn handen bezig zijn.’

Op pad met rugzak en tent

Ook in haar vakanties zoekt Jeannine graag de natuur op. ‘Ik trek er dan op uit met mijn tent in de rugzak. Wildkamperen, wandelen – even helemaal weg.’ Een grote droom is om ooit de hele Appalachian Trail in de Verenigde Staten te lopen. ‘Maar dat wordt waarschijnlijk pas als ik met pensioen ga. Tot die tijd loop ik kleinere stukken in Europa. Het geeft me rust en perspectief.’

Een onverwachte kracht

Een andere passie die Jeannine een tijdlang fanatiek beoefende, is gewichtheffen – het technische onderdeel van Cross Fit. ‘Ik vond het heerlijk. Het is enorm precies, met een direct zichtbaar resultaat. Helaas was het niet te combineren met vioolspelen – mijn vingers werden er te stijf van. Maar ik vond het een mooie balans: lichamelijke kracht en muzikale finesse.’

Tot slot

Jeannine is een warm en veelzijdig persoon, met een rijke muzikale achtergrond, een scherp analytisch brein en een ontspannen nuchterheid. Ze is blij met waar ze nu is, maar blijft altijd ontwikkelen – muzikaal, persoonlijk én als bridgespeler.



